

[Poul Sørensen.]

spurgt ministeren, hvorledes skattebestemmelserne skulle opfattes. Det er til overvejelse.

Jeg har i dag gerne villet stille et spørgsmål til ministeren angående værdighedsbestemmelserne, som jeg synes på mange måder har fået en mærkelig afgørelse rundt omkring i landet. Det værste eksempel, jeg dog har været ude for — og det er det, der begrundes, at jeg rejser spørgsmålet over for ministeren — er tildragelser fra Ballerup-Måløv kommune.

Vi havde konservativt set et særdeles smukt valg derude, fik valgt 3 repræsentanter, men flertallet i kommunalbestyrelsen benyttede sin magt til at sætte 2 af dem ud. Vælgerne havde altså, synes vi, talt på en ganske klar og tydelig måde, men forud for selve valget gik der en ret mærkelig diskussion, hvor sagerne blev trukket frem. Det kunne se mærkeligt ud, men i øjeblikket mener jeg det har været fornuftigt at gøre det, for vælgerne var klart overbevist om, at den, det særlig drejede sig om, vor førstemand på listen, havde fået en dom på 400 kr. i bøde i forbindelse med en byggesag.

Jeg og mine venner henvendte os til borgmesteren derude og forklarede ham, at det ville dog være urimeligt, om man satte vore folk ud. Jeg talte i denne forbindelse med socialdemokratiets formand, den højtærede statsminister, som ganske delte vor opfattelse, og vi mener at vide, at vi fik et tilsagn om, at man selvfølgelig ikke ville gå frem hårdhændet med ild og sværd mod vore folk efter valget. Under disse samtaler rejste vi selvfølgelig også det spørgsmål, hvilke personer inden for socialdemokratiet man kunne pege på i andre kommuner, der havde været ude for vanskeligheder, som jeg personlig ville se ganske bort fra, men som i hvert fald var langt hårdere, skulle jeg synes, i folkets bevidsthed end med hensyn til sagen fra Måløv.

Vi blev altså efter valget, da kommunalbestyrelsen skulle konstitueres, stillet over for, at man på baggrund af denne forseelse, som er en forseelse, stemte de pågældende, to mand høj, ud af kommunalbestyrelsen. Flertallet derude gik altså mod vælgernes ønsker og benyttede lovens bestemmelse på en sådan måde, at jeg og andre kommu-

nalfolk, som jeg har talt med — alle, jeg har talt med — har fundet det ganske urimeligt.

Det har ingen forbindelse hverken med det høje ting eller med den højtærede minister, at borgmesteren gik fra sit ord til os; det er en sag, som vi måske senere kan komme tilbage til. Men jeg vil gerne stille den højtærede indenrigsminister det spørgsmål, om det her skal fortsætte. Jeg havde den opfattelse, da vi ændrede den kommunale valglov for år tilbage, at man snarere ville gå et skridt i samme retning, som man er gået på alle andre lovgivningsområder: at folk dog ikke også mange år fremefter skal bøde for en forseelse begået for år tilbage. Jeg troede oprigtig talt, at socialdemokratiets standpunkt var — et standpunkt, som jeg altså også havde — at man skulle træde varsomt her, men her ser vi altså en stor forstadskommune med borgmesteren derude i spidsen lave en straffeekspedition af denne art.

Det er baggrunden, højtærede minister, for mit spørgsmål, idet jeg gerne vil have, at denne sag kommer til behandling — jeg ved ikke hvor, ministeren kan vælge stedet — idet jeg ikke mener, det svarer til tiden, således som man har handlet i Ballerup-Måløv.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Jeg vil gerne i mit svar til det ærede medlem holde mig til det principielle. Det ærede medlem har spurgt mig, om jeg vil medvirke til at skabe større klarhed i reglerne for valgbarhed til de kommunale råd, og jeg kan svare ganske klart ja, men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger derudover.

Bestemmelserne i deres nugældende affattelse indførtes i den kommunale valglov ved lov af 22. december 1953 og var forårsaget af en ændring af synet på strafbare handlingers betydning for fortabelse af rettigheder. Dette ændrede syn havde medført, at man allerede ved § 29 i loven af 18. juni 1951 om ændring af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf havde ophævet vandelsbetingelsen for valgret til de kommunale råd. Derimod blev valgbarheden gjort betinget af, at man ikke var idømt ubetinget straf af fængsel i 4 måneder eller derover, arbejdsbureau eller sikkerhedsforvaring.